

Preek Pasen 2009
Grote of St. Martinuskerk Dokkum

Jesaja 25, 6-9 en Marcus 16, 1-7

Gemeente van Jezus, de Opgestane Heer,

Pasen in Dokkum, een preek in drie punten, een oude vorm, maar met een goede boodschap voor deze moderne tijd, voor u allen en in het bijzonder voor jou, Frans.

Het eerste punt:

Het is nooit te laat.

Het is nooit te laat om ja te zeggen tegen boven.

Het is nooit te laat.

Maar dit was wel de gedachte van die drie vrouwen op de Paasmorgen. Gekomen met heerlijke olie, om het lichaam van hun vriend te balsemen. Maar ze vinden een leeg graf. Te laat. In het graf zien ze een mysterieuze in het wit geklede jongen, waar ze vreselijk van schrikken. Een engel.

Maar de gedachte die deze drie vrouwen bekruipt is: We zijn te laat. Hij is weg. Zelfs zijn lichaam is weg.

Gemeente, het is nooit te laat om ja te zeggen tegen boven.

Volgens mij is dit wat de kerk moet uitdragen, het is nooit te laat, want Gods genade is altijd groter dan zijn oordeel.

Het is nooit te laat.

Maar wat heb ik mij vaak opgewonden over het feit dat mijn moeder niet aanwezig was bij de doop van haar 9 kinderen. Ze lag dan nog in het ziekenhuis, en mijn vader hield ons de eerstvolgende zondag ten doop. Want, zo leerde de kerk, als je niet gedoopt was, dan kon je verloren gaan. Met deze opvatting zaait de kerk angst.

Wat heb ik mij er vaak over opgewonden, want waar haalt de kerk dat idee vandaan dat een pasgeborene of ongedoopte uit Gods hand zou vallen? Staat er niet in de Psalmen: De Heer heeft mij al gezien voordat ik geboren werd.

Diverse kerken houden nog steeds de opvatting staande dat de gedoopten betere kerkmensen zouden zijn dan de ongedoopten. Ik moet u zeggen dat ik van deze apartheid niets moet hebben.

De ethiek van mijn vader was: De boer is niet meer, maar ook niet minder dan zijn arbeider.

Wij zijn allen maar gewone mensen voor Gods aangezicht.

Volgens mij is het nooit te laat, dat is mijn Paasgeloof.

Nooit te laat om Christus binnen te laten in je bestaan.

Nooit te laat om je te zeggen.

Wie dan ja zegt tegen boven, die staat voor de volgende uitdaging.

Het tweede punt: De drie vrouwen kwamen met verdriet naar Jezus' graf, maar wat daar gebeurt stort hen vooral in de angst. Ze worden bang van het open graf, en dubbel bang van een engelperschijning.

Maar wat zegt de engel: Hij zegt: Wees niet bang.

Ons Paasgeloof mag gegrondvest zijn in vertrouwen niet in angst. Dat is de grote uitdaging voor ons Paasmensen.

Als je de kerkgeschiedenis doorbladert dan lijkt het vaak dat de geestelijke leiders meer met angst bezig zijn dan met vertrouwen. Ik begrijp het niet.

Paasmensen geloven uit vertrouwen. Het vertrouwen dat het leven goed is, het vertrouwen dat van boven onnoemelijk veel zorg en liefde op ons neerdaalt. Vertrouwen in de beloften van het geloof: Dat de Zoon ons de weg baant, dat Hij voor ons bidt.

Paasmensen gegrondvest in vertrouwen.

Wat er ook gebeurt.

Dat is de uitdaging.

Tenslotte het derde punt. Dominee Zelle zou dan zeggen: Nu komen we tot de toepassing. En zo is het, want het derde punt is de vraag: Hoe komt het Paasgeloof tot uitdrukking in ons dagelijks leven? Hoe merkt de ander dat ik een Paasmens van vertrouwen ben? Wat is mijn bijdrage aan het koninkrijk? Als ik het Paasevangelie tot mij laat doordringen, wat doet dat dan met mijn handen, mijn ogen, mijn gedachten, mijn voeten, mijn stem?

Na de uitdaging ligt hier de opdracht.

We zien de vrouwen het doen.

De sabbat is voorbij, het is weer een gewone doordeweekse dag. Ze hebben het verdriet nog achter hun ogen, maar ze zijn de woorden en

daden van Jezus niet vergeten. En hun verbondenheid met Christus komt tot expressie eerst in hun voeten, die op weg gaan naar het graf. En daarna voelen ze het geloof in hun handen, waarmee ze hem willen balsemen.

En als ze in het lege graf een engel ontmoeten, dan worden opeens hun ogen geopend, zien ze niet alleen maar een leeg graf, maar zien ze met hun hart dat Hij hen nooit zou verlaten. Dat had Hij immers zelf gezegd.

Het volgende vers in Marcus hebben we net niet gelezen. Er staat dat de vrouwen, ondanks de engel, toch weer terugvallen in hun angst en schrik, en dat ze op de vlucht slaan. Het is ook allemaal erg heftig.

En nu wij. En nu jij Frans.

Als je het goede nieuws van Pasen tot je laat doordringen, waar voel je dan de beweging in je lichaam. Willen je voeten op weg gaan, om iemand op te zoeken, die wel wat liefde kan gebruiken. Of is het je stem die het goede nieuws willen zeggen of zingen? Of voel je Pasen in je handen, die iets willen geven aan de ander? Of voel je Pasen in je ogen, die liefdevol kijken naar wie apart is gezet, wie anders is?

In elk geval heeft het goede nieuws jou in beweging gezet. En zo dadelijk zal je lichaam knielen, een biddende beweging, om het ja van God in al je vezels te voelen.

Van die vrees die ons niet loslaat van de hoop

Gemeente, ik wens u allen toe dat u durft leven in vertrouwen.

Want God kent ons ten diepste en blijft naar ons omzien.

Zo heeft Christus ons laten zien.

De Heer is over ons ogen

Amen